

sidste Aar, ere disse Markeder netop faldne paa de samme Dage som Hamborg Hestemarked; de falde i følgende Rækkefølge: Hjørring, Nørresundby og Aalborg. Disse Forhold ere overordentligt uheldigt ordnede for de nordjydske Hestemarkeder; det virker forringende paa Handelen og sætter ogsaa Priserne ned, idet det betyder, at de Hestehandlere, der ere i Hamborg for at sælge deres fede Heste, ere forhindrede fra at komme til vore Markeder og købe vore magre Heste. Det ere ikke magre Heste i almindelig Forstand; man kan godt kalde dem velfodrede Heste, men i Sammenligning med, hvad de ere, naar de ere fedede til Hamborg Marked, kalde vi dem magre Heste. Vore Heste deroppe skulle netop føres ned til de sydlige Egne i Jylland og til Slesvig og være der i et Aarstid; saa føres de til Hamborg-Markedet, og det er vore Heste, der skulle erstatte de fuldt fedede Heste, der sælges der. Men først naar Sælgerne af disse Heste have gjort Forretning i Hamborg, faa de Penge paa Lommen, saa de kunne komme op paa vore Markeder og købe vore Heste.

Derfor er det det uheldigste, der kan ske, at lægge disse Markeder paa de samme Dage som Hamborg Marked; thi derved er, som jeg før sagde, saavel de danske som de tyske Hestehandlere udelukkede fra at komme op paa vore Markeder. Man kan sige, at det er vanskeligt at træffe det rette, thi Hamborg Markeder kunne jo skifte Tider; det er ikke sikkert, at de holdes til samme Tid hvert Aar. Men jeg har undersøgt det, og det viste sig, at disse Markeder i Hamborg i Maanederne Januar, Februar, Marts holdes omtrent paa de samme Datoer, saa det er slet ikke nødvendigt at lægge vore Markeder saaledes, at de falde sammen dermed. Jeg vil nu ikke antage, at der staar andre Interesser bag ved dette Forhold, men jeg vil dog sige, at hvis Randers-Markedets Interesser vilde tvinge al Handel fra Nordjylland ned til Randers, kunde det ikke være gjort bedre eller lagt bedre til rette. Men dette ere de store og stærkt opdrættende nordjydske Amter selvfølgelig paa ingen Maade tjente med. Det er ikke smaa Markeder deroppe; de samle Heste, tør jeg sige, i tusindvis; men under en saadan Markedsordning trives Markederne selvfølgelig ikke, fordi de store Købere ere udelukkede, idet de samtidig ere bundne til Hamborg-Markedet. Det er Forhold, som nødvendigvis bør ændres. Et Andragende vil indkomme til Indenrigsministe-

riet fra Aalborg Amts Landboforening, og jeg vil bede den højtærede fungerende Indenrigsminister om at modtage det med Velvillie. Jeg venter, at den virkelige Indenrigsminister, der paa Grund af Sygdom ikke kan være til Stede, og som har Betingelser for godt at forstaa dette Forhold, vil efterkomme denne min rimelige Henstilling. Vi ønske deroppe kun at komme tilbage til Forholdene, som de vare i Nordjylland indtil de 3 sidste Aar, saa at de nørrejydske Markeder falde 8—14 Dage eller saa omtrent bagefter de Hamborg Hestemarkeder, og at dette maa ske allerede i 1913.

Det er for Resten et mærkeligt Uheld, der forfølger os med Hensyn til den Markedsordning, der er lagt i Aar. Det træffer sig nemlig yderligere saaledes, at det meget store Hjallerup Hestemarked, det største i Nordeuropa, i Aar falder den 3.—4. Juni, og netop samme Dag er det store Hamborg Marked, saa endskønt Hjallerup Markedet har overordentlig stor Betydning for Hestehandelen i Jylland, er det saadan, at de store tyske Hestehandlere, der hvert Aar pleje at komme herop, ere forhindrede fra at komme til Stede; saa vi kunne regne med en daarlig Handel paa Hjallerup-Markedet i Aar. Hvis det er muligt — og det vil jeg nævne med Henblik paa dette Forslag om at give en Bevilling til en saadan Konsulent — at faa Besked paa, naar de tyske Markeder falde, bør en saadan Konsulent være opmærksom paa, at det undgaas, at vore store Markeder heroppe falde netop paa de samme Dage, som de Markeder falde i Tyskland, der have saa stor Betydning for vor Omsætning heroppe. Thi naar det sker, betyder det et ret betydeligt Tab for Landmændene. Der vilde jo heller ikke være noget i Vejen for, at en saadan Konsulent, naar han fulgte med Sagen, kunde henvende sig til de stedlige Landboforeninger, hvis han var i Tvivl, og høre deres Mening om Sagen. Jeg skal slutte dermed, idet jeg anmoder den højtærede Indenrigsminister om at tage paa det Andragende, der vil indkomme om en Ændring af disse Forhold, med den størst mulige Velvillie.

Jerichow: Jeg vil blot tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger vedrørende Ændringsforslaget under Nr. 39 og det dermed sammenhørende Underændringsforslag. Det drejer sig om en Bevilling til Føjltællingspenge til nogle af Postfunktionærerne. Denne Bevilling har